

Downloaded via the EU tax law app / web

62019CJ0931

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2021. június 3. (*1)

„Elzetes döntéshozatal – Adózás – Hozzáadottértékadó (héta) – 2006/112/EK irányelv – 43. és 45. cikk – A 2008/8/EK irányelvvvel módosított 2006/112/EK irányelv – 44., 45. és 47. cikk – Szolgáltatásnyújtás – A teljesítés helye – Az »állandó telephely« fogalma – Ingatlannak valamely tagállamban való bérbeadása – Valamely ingatlannak Jersey szigetén központi ügyvezetéssel rendelkező tulajdonosa”

A C-931/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzgericht (szövetségi pénzügyi bíróság, Ausztria) a Bírósághoz 2019. december 20-án érkezett, 2019. december 20-i határozatával terjesztett el

a Titanium Ltd

és

a Finanzamt Österreich, korábban Finanzamt Wien

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, Juhász E. (előadó) és C. Lycourgos bírák,

előtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

–

az osztrák kormány képviselőjében A. Posch, F. Koppensteiner és J. Schmoll, meghatalmazotti minőségben,

–

az Európai Bizottság képviselőjében L. Mantl és R. Lyal, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-ai 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.) és a 2008. február 12-ai 2008/8/EK tanácsi irányelvvel (HL 2008. L 44., 11. o.) módosított 2006/112 irányelv (a továbbiakban: módosított 2006/112 irányelv) értelmezésére vonatkozik.

2

E kérelmet a Jersey-n letelepedett Titanium Ltd és a Finanzamt Österreich, korábban Finanzamt Wien (Ausztria adóhatósága, korábban Bécs város adóhatósága, Ausztria; a továbbiakban: adóhatóság) között egy Ausztriában található ingatlan bérbeadásából származó jövedelem utáni hozzáadottérték-adónak (hÉA) a 2009. és 2010. adóév tekintetében történő megfizetése tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2006/112 irányelv

3

A 2006/112 irányelvnek „Az adóztatandó ügyletek teljesítési helye” című V. címe tartalmazza többek között „A szolgáltatásnyújtás teljesítési helye” című 3. fejezetet, amelyben ezen irányelv 43–59. cikke található.

4

A 2006/112 irányelv 43. cikke a következőket írta elő:

„A szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol a szolgáltatást nyújtó gazdasági tevékenységének székhelye vagy állandó telephelye van, ahonnan a szolgáltatást nyújtja, vagy ezek hiányában, ahol lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye található.”

5

Ezen irányelv 45. cikke szerint:

„Ingatlanokkal kapcsolatos szolgáltatások esetén, ideértve az ingatlanügynökök és szakértők szolgáltatásait, valamint az építési munkák előkészítésére vagy összehangolására irányuló szolgáltatásokat, mint például az építészek és építésfelügyeleti irodák munkái, a szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol az ingatlan fekszik.”

6

A 2006/112 irányelv 193. cikke értelmében:

„A 194–199. cikkben és a 202. cikkben meghatározott esetek kivételével a HÉA-t az adóztatandó termékértékesítést vagy szolgáltatást végző adóalany köteles megfizetni.”

7

Az említett irányelv 194. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) Ha az adóztatandó termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást nem abban a tagállamban letelepedett adóalany teljesíti, mint amelyikben a HÉA-t meg kell fizetni, a tagállamok elírhatják, hogy az adófizetésre a termékértékesítés beszerzője, illetve a szolgáltatás igénybevevője legyen kötelezett.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásának feltételeit a tagállamok állapítják meg.”

8

Ugyanezen irányelv 196. cikke a következőket írta el:

„A HÉA-t az 56. cikkben meghatározott szolgáltatások esetén a szolgáltatást igénybevevő adóalanynak kell megfizetnie, illetve a 44., 47., 50., 53., 54. és 55. cikkben meghatározott szolgáltatások olyan igénybevevőjének, aki abban a tagállamban, amelyben az adót meg kell fizetni, HÉA-alanyként nyilvántartásba vettek, amennyiben a szolgáltatást nem az érintett tagállamban letelepedett adóalany nyújtja.”

A módosított 2006/112 irányelv

9

A 2008/8 irányelv 2010. január 1-jei hatállyal módosította a 2006/112 irányelvet, és különösen annak V. címének 3. fejezetében és 196. cikkében szereplő rendelkezéseit.

10

A módosított 2006/112 irányelv 44. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az adóalany – aki ilyen minőségében jár el – részére nyújtott szolgáltatás teljesítési helye az a hely, ahol az adóalany gazdasági tevékenységének székhelye van. Mindazonáltal, amennyiben ezen szolgáltatásokat az adóalany olyan állandó telephelye részére nyújtották, amely a gazdasági tevékenységének székhelyétől eltérő helyen van, ezen szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol az állandó telephely található. Ilyen székhely vagy állandó telephely hiányában a szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol a szolgáltatást igénybe vevő adóalany állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van.”

11

Ezen irányelv 45. cikke a következőket írja el:

„Nem adóalanyok részére nyújtott szolgáltatás teljesítési helye az a hely, ahol a szolgáltatást nyújtó gazdasági tevékenységének székhelye van. Mindazonáltal, amennyiben ezen szolgáltatásokat a szolgáltatást nyújtó olyan állandó telephelyén nyújtották, amely a gazdasági tevékenységének székhelyétől eltérő helyen van, ezen szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol az állandó telephely található. Ilyen székhely vagy állandó telephely hiányában a szolgáltatásnyújtás teljesítési helye az a hely, ahol a szolgáltatást nyújtó állandó lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye van.”

12

Az említett irányelv 47. cikke a következőképpen szól:

„Az ingatlanokkal kapcsolatos szolgáltatásnyújtás – ideértve az ingatlanügynökök és szakértők szolgáltatásait, a szálláshelyadási szolgáltatást a szállodaiparban és a hasonló kereskedelmi ágazatokban, mint például a nyári táborhelyek vagy a kempingek, az ingatlan használati jogának biztosítását, valamint az építési munkák előkészítésére vagy összehangolására irányuló szolgáltatásokat, mint például az építészek és építészkivitelező cégek munkái – teljesítési helye az a hely, ahol az ingatlan fekszik.”

13

A módosított 2006/112 irányelv 193. és 194. cikke megegyezik a 2006/112 irányelv 193. és 194. cikkével.

14

A módosított 2006/112 irányelv 196. cikke értelmében:

„A HÉA megfizetésére a HÉA-azonosítószámmal rendelkező azon adóalany, vagy nem adóalany jogi személy kötelezett, aki a 44. cikk szerinti szolgáltatást igénybe veszi, amennyiben a szolgáltatást nem az érintett tagállamban letelepedett adóalany nyújtja.”

A 282/2011/EU végrehajtási rendelet

15

A 2006/112 irányelv végrehajtási intézkedéseinek megállapításáról szóló, 2011. március 15-ii 282/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2011. L 77, 1. o.) (14) preambulumbekkezdése a következőket mondja ki:

„Az adóztatandó ügyletek teljesítési helyének megállapítására vonatkozó szabályok egységes alkalmazásának biztosítása érdekében egyértelműsíteni kell az olyan fogalmakat, mint gazdasági tevékenység székhelye, állandó telephely, lakóhely és szokásos tartózkodási hely. A Bíróság ítélkezési gyakorlatát figyelembe véve, a lehető legegyszerűbb és legobjektívebb kritériumok alkalmazásával elő kell segíteni e fogalmak gyakorlati alkalmazását.”

16

E végrehajtási rendelet 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 2006/112/EK irányelv 44. cikkének alkalmazásában – az e rendelet 10. cikkében említett, gazdasági tevékenység székhelyének kivételével – »állandó telephely« bármely olyan telephely, amely a személyi és tárgyi feltételek tekintetében kellően állandó jelleggel és megfelel a szervezettel rendelkezik a szükségleteinek kielégítésére igénybe vett szolgáltatások fogadásához és használatához.

(2) A következő cikkek alkalmazásában – az e rendelet 10. cikkében említett, gazdasági tevékenység székhelyének kivételével – »állandó telephely« bármely olyan telephely, amely a személyi és tárgyi feltételek tekintetében kellően állandó jelleggel és megfelel a szervezettel rendelkezik, és ezáltal lehetővé teszi szolgáltatások nyújtását.

a)

a 2006/112/EK irányelv 45. cikke;

b)

2013. január 1-jétől a 2006/112/EK irányelv 56. cikke (2) bekezdésének második albekezdése;

c)

2014. december 31-ig a 2006/112/EK irányelv 58. cikke;

d)

a 2006/112/EK irányelv 192a. cikke.

(3) Az a tény, hogy valamely telephely hea-azonosító számmal rendelkezik, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy az adóalany állandó telephellyel rendelkezik.”

17

65. cikkének megfelelően a 282/2011 végrehajtási rendeletet, amely a kihirdetését követő huszadik napon, azaz 2011. április 12-én lépett hatályba, 2011. július 1-jétől kellett alkalmazni.

Az osztrák jog

18

Az Umsatzsteuergesetz 1994 (a forgalmi adóról szóló 1994. évi törvény, BGBl. 663/1994.; a továbbiakban: UStG) 2009. december 31-ig alkalmazandó változata 19. §-ának (1) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„Az adókötelezett személy az 1. § (1) bekezdésének 1. és 2. pontjában említett esetekben a vállalkozó, a 11. § (14) bekezdésében említett esetekben pedig a számla kibocsátója.

Egyéb szolgáltatások (kivéve a szövetségi közutak használatának ellenérték fejében történő tőrését) és munkák kivitelezése esetén az adót a szolgáltatás igénybevevőjének kell megfizetnie, ha:

–

a szolgáltatást nyújtó vállalkozó belföldön sem lakóhellyel (székhely), sem szokásos tartózkodási hellyel, sem állandó telephellyel [Betriebsstätte] nem rendelkezik, és

–

a szolgáltatást igénybe vevő vállalkozó vagy közjogi jogi személy.

A szolgáltatást nyújtó vállalkozó felelős ezen adó megfizetéséért.”

19

Az UStG 2010. január 1-jétől alkalmazandó változata 19. §-ának (1) bekezdése a következőképpen szól:

„Az adókötelezett személy az 1. § (1) bekezdésének 1. és 2. pontjában említett esetekben a vállalkozó, a 11. § (14) bekezdésében említett esetekben pedig a számla kibocsátója.

Egyéb szolgáltatások (kivéve a szövetségi közutak használatának ellenérték fejében történő t?rését) és munkák kivitelezése esetén az adót a szolgáltatás igénybevev?jének kell megfizetnie, ha:

–

a szolgáltatást nyújtó vállalkozó belföldön sem lakóhellyel (székhely), sem szokásos tartózkodási hellyel, sem a szolgáltatásnyújtásban részt vev? állandó telephellyel [Betriebsstätte] nem rendelkezik, és

–

a szolgáltatást igénybe vev? a 3a. § (5) bekezdésének 1. és 2. pontja értelmében vett vállalkozó vagy olyan közjogi jogi személy, amely a 3a. § (5) bekezdésének 3. pontja értelmében nem min?szül vállalkozónak.

A szolgáltatást nyújtó vállalkozó felel?s az adó megfizetéséért.”

Az alapeljárás és az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdés

20

A Titanium egy Jersey?n székhellyel és központi ügyvezetéssel rendelke? társaság, amelynek tevékenységi körébe az ingatlankezelés, vagyionkezelés, valamint lakások és szállások kezelése tartozik.

21

A 2009. és 2010. adóévben e társaság egy Bécsben (Ausztria) található, tulajdonát képez? ingatlant héaköteles ügylet keretében bérbe adta két osztrák vállalkozónak.

22

Ezen, a Titanium egyedüli ausztriai ügyletei teljesítése érdekében e társaság egy osztrák ingatlankezel? társaságot bízott meg azzal a céllal, hogy közvetít?ként szolgáljon a szolgáltatókkal és a szállítókkal a bérleti díjak és az üzemeltetési költségek számlázása, a kereskedelmi nyilvántartás vezetése és a héabevallás adatainak az elkészítése céljából. E szolgáltatásokat a megbízott a Titanium tulajdonában álló ingatlan helyiségeit?l eltér? helyiségekben nyújtotta.

23

A Titanium ugyanakkor fenntartotta a bérleti szerz?dések megkötésére és felmondására, a bérlet gazdasági és jogi feltételeinek a meghatározására, a beruházások és javítások megvalósítására, valamint azok finanszírozásának a megszervezésére, harmadik feleknek egyéb igénybe vett szolgáltatások nyújtására való kiválasztására, végül pedig magának az ingatlankezel? társaságnak a kiválasztására, megnevezésére és felügyeletére vonatkozó döntési jogkört.

24

Míg a Titanium úgy vélte, hogy nem köteles héát fizetni az ingatlan bérbeadásával kapcsolatos tevékenysége után, mivel Ausztriában nem rendelkezik állandó telephellyel, az adóhatóság

megállapította, hogy a bérbe adott ingatlan ilyen állandó telephelynek minősül, és ennek alapján a 2009. és 2010. adóév tekintetében e társaság terhére hűadóösszeget állapított meg.

25

A Titanium azzal érvelve indított keresetet a Bundesfinanzgerichtnél (szövetségi pénzügyi bíróság, Ausztria) az adóhatóság határozataival szemben, hogy személyzet hiányában az általa bérbe adott ingatlan nem tekinthető állandó telephelynek.

26

Az adóhatóság viszont hangsúlyozta, hogy az Umsatzsteuerrichtlinien 2000 (2000. évi forgalmi adóról szóló irányelvek) szerint az a vállalkozó, aki az osztrák területen olyan ingatlannal rendelkezik, amelyet hűadóköteles ügylet keretében bérbe ad, belföldi vállalkozónak tekintendő, és hogy a szolgáltatás igénybevevőjének nem kell ezen ügylet után adót fizetnie. Így ingatlan bérbeadása esetén mindig fennáll egy állandó telephely.

27

E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy az általa alkalmazandó nemzeti rendelkezés az UStG 19. §-ának (1) bekezdése, amely előírja, hogy az adótartozás a szolgáltatásnyújtás igénybevevőjére száll át, ha a vállalkozó a vállalkozását nem belföldön működteti, vagy ott nem rendelkezik állandó telephellyel (Betriebsstätte). Pontosítja, hogy e rendelkezés nemcsak a 2006/112 irányelv 196. cikkét, hanem annak 194. cikkét is átültette.

28

E bíróság megjegyzi továbbá, hogy az 1997. július 17-i ARO Lease ítéletből (C-190/95, EU:C:1997:374) és az 1998. május 7-i Lease Plan ítéletből (C-390/96, EU:C:1998:206) az következik, hogy az „állandó telephely” fogalma feltételezi, hogy a szolgáltatónak konkrétan saját személyzettel kell rendelkeznie, és hogy egy másik megbízott vállalkozás személyzetének igénybevétele nem elegendő az ilyen fogalom fennállásának a megállapításához.

29

E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy számos német pénzügyi bíróság is azon a véleményen volt, hogy bár a szélerőpark nem alkalmaz semmiféle személyi erőforrást, az tekinthető állandó telephelynek, ha az ilyen park jelentős értékkel és maximális stabilitással bír. Megjegyzi azonban, hogy a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország) a mai napig nem hozott ezzel kapcsolatos határozatot.

30

A kérdést előterjesztő bíróság tehát az „állandó telephely” fogalmával kapcsolatban tesz fel kérdést egy olyan tevékenység tekintetében, amely – mint az alapügyben szóban forgó tevékenység – nem alkalmaz semmiféle tárgyi és személyi erőforrást annak végrehajtásához.

31

E körülmények között határozott úgy a Bundesfinanzgericht (szövetségi pénzügyi bíróság), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az »állandó telephely« fogalmát, hogy a személyi és tárgyi erőforrások

fennállásának mindig adottnak kell lennie, és ennél fogva a telephelyen feltétlenül rendelkezésre kell állnia a szolgáltatásnyújtó saját személyzetének, vagy a belföldi ingatlan adóköteles bérbeadásának konkrét esetében, amely bérbeadás pusztán t?résre irányuló passzív szolgáltatásnak (Duldungsleistung) min?sül, ezen ingatlan személyi er?források hiányában is »állandó telephelynek« tekintend??"

Az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdésr?l

A kérdés elfogadhatóságáról

32

Az osztrák kormány azzal érvel, hogy a 2006/112 irányelv 45. cikkét és a módosított 2006/112 irányelv 47. cikkét, amelyek el?írják, hogy az ingatlanhoz kapcsolódó szolgáltatások teljesítési helye az a hely, ahol az ingatlan fekszik, a 2006/112 irányelv 43. cikkével és a módosított 2006/112 irányelv 44. cikkével ellentétben az alapügyben alkalmazni kell.

33

Ebb?l azt a következtetést vonja le, hogy a 2006/112 irányelv 194. cikkét és a módosított 2006/112 irányelv 194. cikkét, nem pedig – amint a kérdést el?terjeszt? bíróság javasolja – a 2006/112 irányelv 196. cikkét és a módosított 2006/112 irányelv 196. cikkét kell ezen ügyben alkalmazni.

34

E tekintetben az Osztrák Köztársaság arra hivatkozik, hogy a 2006/112 irányelv 194. cikke és a módosított 2006/112 irányelv 194. cikke választási jogot biztosít a tagállamok számára, és a tagállamokra bízta e rendelkezések alkalmazási feltételeinek a meghatározását azzal, hogy eldöntik, hogy az adótartozást a szolgáltatás igénybevev?jére ruházzák?e, vagy sem, így az osztrák jogalkotó döntése okafogyottá teszi a kérdést el?terjeszt? bíróság által feltett kérdést.

35

Ebb?l azt a következtetést vonja le, hogy az „állandó telephely” fogalma nincs összefüggésben az alapüggyel, ami igazolja, hogy az el?zetes döntéshozatal iránti kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánítsák.

36

E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk alapján létrehozott együttm?ködés keretében kizárólag az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felel?s nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az el?zetes döntéshozatalra utaló határozat szükségességét az ügydönt? határozat meghozatala szempontjából, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság f?szabály szerint köteles határozatot hozni (2021. április 29?i Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, C?383/19, EU:C:2021:337, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37

Ebb?l következik, hogy a nemzeti bíróság által saját felel?sségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog

értelmezésére vonatkozóan elterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróság által elterjesztett kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2020. október 17-jei Úrad speciálnej prokuratúry, C-603/19, EU:C:2020:774, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38

A jelen ügyben a kérdést elterjesztő bíróság a Bíróságnak küldött 2020. augusztus 19-i dokumentumban jelezte, hogy az elé terjesztett kérdés általános jelleggel az „állandó telephely” 2006/112 irányelvben, valamint a 282/2011 végrehajtási rendeletben szereplő fogalmának az értelmezésére vonatkozik, és hogy e kérdés nem tartalmaz semmiféle konkrét utalást ezen irányelv 194. vagy 196. cikkére. Hangsúlyozta, hogy az a kérdés, hogy az alapügy e cikkek közül egyiknek vagy a másiknak a hatálya alá tartozik-e, végső soron járulékosnak bizonyul, mivel e mindkét cikk azt a kérdést veti fel, hogy az adóalany mely államban rendelkezik illetésséggel, ami azt jelenti, hogy mindkét esetben azt kell eldönteni, hogy fennáll-e állandó telephely.

39

Következésképpen az Osztrák Köztársaság jogi álláspontja nem az egyetlen lehetséges értelmezési lehetőség, következésképpen nem teheti elfogadhatatlanná az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdést.

Az ügy érdeméről

40

Kérdésével a kérdést elterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a valamely tagállamban bérbe adott ingatlan a 2006/112 irányelv 43. cikke, valamint a módosított 2006/112 irányelv 44. és 45. cikke értelmében vett állandó telephelynek minősül-e olyan körülmények között, amikor ezen ingatlan tulajdonosa a bérbeadáshoz kapcsolódó szolgáltatások nyújtása céljából nem rendelkezik saját személyzettel.

41

Elzetiesen meg kell jegyezni, hogy a kérdést elterjesztő bíróság nem pontosítja, hogy azt kívánja-e megvizsgálni, hogy ezen ingatlan olyan adóalany állandó telephelyének minősülhet-e, amely az ezen ingatlanra irányuló bérbeadással kapcsolatos szolgáltatásokban részesül, vagy éppen ellenkezőleg, ilyen szolgáltatásokat nyújt. Mindazonáltal az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdés megválaszolható e két eset figyelembevételével.

42

A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az „állandó telephely” fogalma a meghatározott szolgáltatások nyújtásához szükséges személyi és tárgyi erőforrások állandó összevonásával minimális állandóságot követel meg. E fogalom tehát kellő állandóságot és olyan szervezetet feltételez, amely a személyi és tárgyi felszereltségre tekintettel alkalmas arra, hogy lehetővé tegye a szóban forgó szolgáltatások önálló nyújtását (2007. június 28-ai Planzer Luxembourg ítélet, C-73/06, EU:C:2007:397, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Különösen, a saját személyzettel nem rendelkező szervezet nem tartozhat az „állandó telephely” e fogalma alá (lásd ebben az értelemben: 1997. július 17-ai ARO Lease ítélet, C-190/95, EU:C:1997:374, 19.

pont).

43

Ezt az ítélkezési gyakorlatot megerősíti a 282/2011 végrehajtási rendelet 11. cikke, amelynek értelmében az állandó telephelyet többek között „személyi és tárgyi feltételek tekintetében [...] megfelelő szervezet” jellemzi. Igaz ugyan, hogy e végrehajtási rendelet a 65. cikke értelmében csak 2011. július 1-jétől vált alkalmazandóvá, és ezért időbeli hatálya nem terjed ki az alapügyre, az említett végrehajtási rendelet (14) preambulumbekzdése kimondja, hogy e rendelet célja a Bíróság ítélkezési gyakorlatát figyelembe véve bizonyos fogalmak – beleértve az „állandó telephely” fogalmát is – pontosítása.

44

A jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy az alapeljárás felperese egyáltalán nem rendelkezik saját személyzettel Ausztriában, valamint hogy a bizonyos ügyviteli feladatokkal ellátott személyeket e társaság szerződéses megbízással bízta meg, és e társaság fenntartotta magának a szóban forgó ingatlan bérbeadásával kapcsolatos valamennyi fontos döntést.

45

Márpedig az olyan ingatlan, amely semmiféle olyan személyi erőforrással nem rendelkezik, amely lehetővé teszi számára, hogy önállóan járjon el, nyilvánvalóan nem felel meg a 2006/112 irányelv és a módosított 2006/112 irányelv értelmében vett állandó telephelynek való minősítéshez az ítélkezési gyakorlatban megállapított szempontoknak.

46

A fentiekre tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a valamely tagállamban bérbe adott ingatlan nem minősül a 2006/112 irányelv 43. cikke, valamint a módosított 2006/112 irányelv 44. és 45. cikke értelmében vett állandó telephelynek olyan körülmények között, amikor ezen ingatlan tulajdonosa a bérbeadáshoz kapcsolódó szolgáltatás nyújtása céljából nem rendelkezik saját személyzettel.

A költségekről

47

Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

A valamely tagállamban bérbe adott ingatlan nem minősül a közös hozzáadottértékadórendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 43. cikke, valamint a 2008. február 12-i 2008/8/EK tanácsi irányelvvel módosított 2006/112 irányelv 44. és 45. cikke értelmében vett állandó telephelynek olyan körülmények között, amikor ezen ingatlan tulajdonosa a bérbeadáshoz kapcsolódó szolgáltatások nyújtása céljából nem rendelkezik saját személyzettel.

Alíráók

(*1) Az eljárás nyelve: német.